

Nr 539.

Av herrar **Ohlön** och **Lindblom**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring.

I propositionen nr 252 föreslås, att lagen av den 2 januari 1947 om allmän sjukförsäkring skall träda i kraft först på den dag, varom statsmakterna framdeles besluta. I rådande läge kunna vi icke motsätta oss detta nya uppskov med förverkligandet av 1946 års beslut.

Under uppskovstiden komma, enligt propositionens motivering, utredningar och överväganden att äga rum dels om effektivisering av den frivilliga sjukförsäkringen, dels om möjligheterna att förverkliga 1947 års lag i etapper samt dels om modifikationer i denna lag. Enligt vår uppfattning är det riktigt och nödvändigt att sådana omprövningar utföras. Med tanke på den utveckling, som ägt rum sedan 1946 års riksdagsbeslut, synes det emellertid angeläget, att översynen av lagens innehåll får vidare omfattning än av propositionen framgår. I denna berörs bl. a. möjligheten att underlätta den allmänna sjukförsäkringens finansiering genom ändrad relation mellan statsbidrag och medlemsavgifter. Uppenbarligen kan denna relation i viss utsträckning betraktas som ett fristående problem, men den sammanhänger också med försäkringens konstruktion och organisation.

Vid uppspaltningen av sjukpenningförsäkringen i en obligatorisk enhetsdel och frivilliga tilläggsdelar har förutsatts, att de senare — för att ge förhoppning om tillräcklig dragningskraft — skola göras förmånliga genom statsbidrag, vilka ha kostnadsberäknats till 52,5 milj. kronor. Behovet härav skulle minskas, om man i stället gör hela försäkringen obligatorisk med fasta sjukpenningklasser liksom i den obligatoriska olycksfallsförsäkringen. För en sådan konstruktion talar också, att man härigenom kraftigt begränsar risken för underförsäkring, bereder flertalet försäkrade ett visst skydd mot penningvärdeförsämring samt minskar den besvärande klyfta, som råder mellan anställda och självständigt yrkesverksamma i fråga om försäkringsskyddet mot olycksfall i arbete och mot yrkessjukdom. Betydelsen av dessa sociala motiv torde numera framträda med större skärpa än vid 1946 års beslut. En omprövning också av sjukpenningförsäkringens konstruktion förefaller därför påkallad.

Vunna erfarenheter torde också ha gett ökad vikt åt frågan om avgifternas uppbörd och bokföring. Om statsbidragen konstrueras så, att avgifterna bli enhetliga i alla sjukkasseområden, kan det administrativa arbetet i hög grad förenklas såväl för sjukkassornas personal som för skatteväsen-

dets. Samtidigt tillgodoses ett rättvisekrav utan att, såvitt vi kunna bedöma, värdet behöver minskas av de lokala förtroendemännens insatser i sjukförsäkringen. När det gäller att genom sparsamhet med offentliga medel öka utsikterna att kunna genomföra sjukförsäkringsreformen inom rimlig tid, torde inte heller denna organisationsfråga böra lämnas obeaktad.

I propositionen meddelas också, att en effektivisering av den frivilliga sjukförsäkringen övervägs. Enligt vår uppfattning ha åtgärder i denna riktning blivit nödvändiga. Närmast anmäler sig sjukkassefolkets begäran att maximeringen av statsbidraget till läkarvården skall upphöra. Vidare torde man böra inrikta sig på åtgärder, som utjämna den kommande övergången till obligatorisk försäkring, såsom att successivt genomföra en höjning av lägsta sjukpenningklassen och införa familjetillägg.

Med hänvisning till det anförda hemställa vi,

att riksdagen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 252, ville hos Kungl. Maj:t anhålla *dels* att givna uppdrag att ompröva kostnadsfrågorna i samband med 1947 års lag om allmän sjukförsäkring utvidgas till att omfatta även frågorna om sjukpenningförsäkringens konstruktion och systemet för avgiftsuppbörden, *dels* att övervägandena om en effektivisering av den frivilliga sjukförsäkringen inriktas på förbättringar enligt ovan angivna riktlinjer.

Stockholm den 1 november 1950.

Sven Em. Ohlson.

E. A. Lindblom.
